

על טקטיקה זעירה

בהתמודדות בין כוח צבאי אחד למשנהו שואף כל צד להכריע את יריבו בזמן ובמאמץ מינימאליים. להשגת ההכרעה משתמש כל צד בדרכים המתאימים לאמצעים ולזמן שבידו.

כיצד מתבטא הדבר בהתמודדות בין מרחב מוגן, מצד אחד — לבין תוקף השואף לפרוץ את המרחב כדי לפתח קרבות גידיים, מצד שני?

בהתמודדות זו — כמו בכל התמודדות יש ערך מכריע לאפקט האש. אולם במקרה שלפנינו מוטל על התוקף להשיג עליונות של עצמת-אש כשירת תמרון על-פני עצמת אש המגן. מן הראוי להזכיר מספר „נקודות-להדגשה“ לגבי מאבק מסוג זה.

יתרונה של עצמת-האש כשירת התמרון על-פני עצמת-האש הנייחת הוא באפשרות לריכוז מהיר של האש, ולשינוי מהיר של המשימה; כלומר, עצמת-אש מתמרנת, ואילו לעצמת האש הנייחת יש מגבלות בשטח התמרון. יתרונה של עצמת-האש הנייחת על-פני עצמת-האש כשירת התמרון הוא בעמדה המוננת, שמתוכה מופעל כלי-ההגשק ובטיח-המוקדם — כדי לבטל יתרון זה שומה על עצמת-האש כשירת התמרון לשמור על ניידותה ולהשתמש באשה להריסת מוצבי-תצפית ועמדות של נשק-מסייע.

המגן לעומת זאת, שואף בלבום את ניידותה של עצמת-האש כשירת התמרון, ולצורך זה הוא מתבסס על מכשולים טבעיים ומשפרם, וכן מציב הוא מכשור-לים מלאכותיים. כל מכשול כזה מעמיד את התוקף — השואף לקיים את ניידותו — לפני הצורך לבצע פירצה, להרחיב אותה, לסמן ולהקים ראש-גשר — כדי לקיים תנועה-לפנים של עצמת-אש בעלת כושר-ניידות. היות וכל מכשול שעליו יתבסס האויב, יכוסה על-ידו באש — מלווה חלק זה של המבצע התמודדות בין עצמת-אש של התוקף לבין זו של המתגונן. מכאן ברור ההכרח להשגת עליונות בקרב-האש כדי לאפשר בכלל תנועה של כוח. עליונות כזו תושג על-ידי מהירות תנועה וכוננות-ירי-מידי-מרוכז — בשילוב עם שיטות לחימה אשר תאפשרנה לפתח את המהירות, וכל זאת כדי לקצר ככל האפשר את שלב הפריצה. הגדרות, חגורות-המיקוש ומכשולים אחרים נועדו

להשהות את התוקף כשהוא חשוף לאש המונחת עליו מן המוצב. המתגונן שואף להגדיל את משך הזמן הזה ככל האפשר, והוא עושה זאת על-ידי הכנת עמדות-בטון, ועמדות עם חיפוי-ראש, אשר לא ינוט-דלו על-ידי האש הארטילרית, ואילו התוקף שואף לקצר את שלב הפריצה ככל האפשר, והוא עושה זאת על-ידי הכנת תכנית מדוקדקת, והפעלת כוח בעצ-מה כזו שיוכל לתפוש את היעדים על אף התנגדות האויב. הוה-אומר, שהתכנית, והפיקוד על הביצוע, צריכים לעסוק בריכוז כוח, בניצול המרחב והזמן בצפית הנולד — ובשיטת לחימה מתאימה.

כי ביצוע התקפת פריצה אינו רק ענין של עיתוי, של קביעת הזמן המתאים ביותר להנחת ההתקפה בטרם יפוג אפקט ההפגזה, כדי להקטין למינימום את משך-הזמן בו יהיו הכוחות הפורצים חשופים לאש המגן. כיצוד מוצלח של התקפה כזו מותנה בראש וראשונה בשיטת ההתקפה, אשר תבטיח הפתעה שמשכה יאריך את אפקט ההלם המושג על-ידי הארטילריה, ויקצר עוד יותר את משך-הזמן הקריטי בו חשופים גייסותינו לאש המגן.

שתי סכנות אורבות להפתעה אשר מכינים התוקף פים למגן: א. שהאש הארטילרית תתריע על ההתקפה המתקרבת, ושלא יהיה בה כדי לשתק את האויב ולמנוע ממנו להתכונן לקראתה. ב. שההתקפה תבוא מאחד הכיוונים אשר מהם מצפה המגן להתקפה. שתי סכנות אלה מחייבות הפעלת אש ארטילרית בכמות שיש בה כדי לשתק את האויב, וביצוע התקפה מכיוונים שונים, שתאפשר ניצול האש המסויעת להגדלת המבוכה.